

Ha felhasználom ezt az alkalmat arra, hogy a verseidről beszéljek, ez igazán nem viszonzás akar lenni – nevelés is volna –, inkább csak engedélynek fogom fel a leveledet arra, hogy beszélhetek erről.

Gyulám, az elmúlt évtizedben lettél igazán nagy költő. A NEHÉZ SZERELEM-ből talán kiderül, mennyire csodáltam korai költészetedet is – de ennek a nagyságnak a lehetőségét nem láttam benne. Én talán a FEKETE, FEHÉR címűt (jól emlékszem?) szeretem legjobban, de mindegyik „eresztésed” lenyűgöző – a legnagyobb a HA SZEMBEN ÜLSZ VELEM és a csodálatos HIMNUSZ A NÓKHÖZ.

Órizz meg ezt az irigylésre méltó erődet – ennél jobbat nem is kívánhatok.
Szeretettel ölel hálás híved

Vas István

Csukás István

ÉJFÉL UTÁN NE FÉLJ?

És előtte? Hogy is van ez, szívem mint a nyúl
remeg, oda se figyelve, fél bizony vadul,

közben persze ezt-azt csinállok, élek, ahogy lehet,
véres habból ellebegő szappanbuborék-verseket,

majd zavartan letörlöm, gondolva finom mosolyodra,
hogy hány tonna semmiből is lesz újabb hány tonna,

mert minden trükk ismert, minden fogás ósdi,
de a menekülő szív, de a félelem valódi,

mert túl könnyű minden vers, túl nehéz a vers,
széteső szavaim közé most is csöndet keversz,

a havas fák között holdbeli kávéház nyílik,
ámulva figyellek, ifjú költő, ahogy illik,

ülsz az asztalfőn, nem számít, bölcsen legyintgetve
a földöntúli felfoghatatlan időkre, terekre,

mert újra jön tavasz, nyár, ősz, s újra hó,
csak ez a költemény lesz végleg az utolsó –

fölemelsz és előléptetsz minket, mint annyiszor:
most lett belőlünk elárvult és szomorú utókor.